

ODPIIS

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2020 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Patrycja Joanna Suwaj
Sędziowie	Sędzia NSA Stefan Kłosowski (spr.),
	Sędzia WSA Katarzyna Sokołowska

po rozpoznaniu w trybie uproszczonym w dniu 30 stycznia 2020 r.

sprawy ze skargi Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska w Warszawie
na bezczynność Prezesa Sądu Rejonowego w Koszalinie
w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej

- I. stwierdza bezczynność Prezesa Sądu Rejonowego w Koszalinie w przedmiocie rozpatrzenia wniosku Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska w Warszawie z dnia 1 września 2019 r., która miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa,
- II. zobowiązuje Prezesa Sądu Rejonowego w Koszalinie do rozpatrzenia wniosku Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska w Warszawie z dnia 1 września 2019 r., w terminie 14 dni od dnia doręczenia prawomocnego wyroku wraz z aktami,
- III. zasądza od Prezesa Sądu Rejonowego w Koszalinie na rzecz strony skarżącej Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska w Warszawie kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego

Na oryginał wiadomości podpisane
za zgodność z oryginałem
ST. SEKRETAŹ SĄDOWY

Anita Jędrzejewska

UZASADNIENIE

W dniu 2 września 2019 r. Stowarzyszenie Sieć Obywatelska Watchdog Polska w Warszawie wysłało na adres mailowy Sądu Rejonowego w Koszalinie informacja@koszalin.sr.gov.pl wniosek o udostępnienie informacji publicznej w formie elektronicznej na adres: sprawa-14364@fedrowanie.siecobywatelska.pl, w zakresie:

1. Imię i nazwisko obecnego Prezesa tegoż sądu.
2. Imię i nazwisko poprzedniego Prezesa tegoż sądu.
3. Kiedy rozpoczęła się i kiedy zakończyła kadencja poprzedniego Prezesa tegoż sądu?
4. Ilu było sędziów w tym sądzie (sumarycznie we wszystkich wydziałach) na koniec 2016, 2017 i 2018 roku?
5. Ile było nieobsadzonych etatów w tym sądzie (sumarycznie we wszystkich wydziałach) na koniec 2016, 2017 i 2018 roku?
6. Ilu sędziów delegowanych z innego sądu pracowało w tym sądzie odpowiednio w ciągu 2016, 2017 i 2018 roku?
7. Ilu sędziów tegoż sądu awansowało w ciągu odpowiednio - 2016, 2017 i 2018 roku?
8. Średnia liczba spraw na sędziego w 2016, 2017, 2018 roku? (średnio we wszystkich wydziałach).
9. Ile spraw miał/a sędzia z największą liczbą spraw w roku 2016, 2017, 2018? (niezależnie od wydziału).
10. Ile spraw miał/a sędzia z najmniejszą liczbą spraw w roku 2016, 2017, 2018? (niezależnie od wydziału).
11. Procentowe wykonanie spraw przez sędziego/sędzię z największą liczbą spraw w roku 2016, 2017, 2018 (prosimy o dane na koniec roku).
12. Procentowe wykonanie spraw przez sędziego/sędzię z najmniejszą liczbą spraw w roku 2016, 2017, 2018 (prosimy o dane na koniec roku).
13. Czy ten sąd w 2016 roku zbierał statystyki dotyczące liczby tomów akt dla każdej sprawy rozpatrywanej przez danego sędziego/sędzię?
14. Czy ten sąd w 2018 roku zbierał statystyki dotyczące liczby tomów akt dla każdej sprawy rozpatrywanej przez danego sędziego/sędzię?

W odpowiedzi na wniosek Prezes Sądu Rejonowego w Koszalinie pismem z dnia 6 września 2019 r. (doręczonym Stowarzyszeniu w dniu 13 września 2019 r.) zwrócił się do wnioskodawcy o złożenie stosowanego pisma w formie pisemnej lub elektronicznej,

opatrzonej bezpiecznym podpisem elektronicznym, albowiem Sąd nie udziela informacji na pytania zadawane poprzez pocztę e-mail.

W dniu 12 listopada 2019 r. Stowarzyszenie Sieć Obywatelska - Watchdog Polska Warszawa (dalej jako „skarżący”) wniosło do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie skargę na bezczynność Prezesa Sądu Rejonowego w Koszalinie, zarzucając organowi naruszenie:

- art. 61 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji RP w zw. z art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej w zakresie w jakim przepisy te stanowią o tym, że prawo do informacji publicznej obejmuje uzyskiwanie informacji o działalności organów władzy publicznej poprzez błędne zastosowanie polegające na braku realizacji wniosku dotyczącego udostępnienia informacji o działalności organu władzy publicznej, jakim jest Sąd Rejonowy w Koszalinie,
- art. 10 ust. 1 ww. ustawy, w zakresie w jakim przepis ten stanowi, że informacja publiczna, która nie została udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej jest udostępniana na wniosek poprzez błędne zastosowanie polegające na braku udostępnienia informacji na wniosek.

Stowarzyszenie wniosło o stwierdzenie bezczynności Prezesa Sądu Rejonowego w Koszalinie i zobowiązanie organu do rozpatrzenia wniosku i o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

Skarżący podkreślił, że wniosek o udostępnienie informacji publicznej jest wnioskiem odformalizowanym i z uwagi na uregulowania art. 10 ust. 1 ww. ustawy, nie jest traktowany jako podanie w rozumieniu art. 63 k.p.a. Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy, prezes sądu rejonowego jako organ władzy publicznej, jest zobowiązany do udostępnienia informacji publicznej. Z kolei informacje, o udostępnienie których wnioskowano, są informacją publiczną w rozumieniu art. 1 ust. 1 ww. ustawy. Informacje objęte wnioskiem mieszczą się w zakresie art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. b oraz d, a także pkt 3 lit. a ww. ustawy.

W odpowiedzi na skargę Prezes Sądu Rejonowego w Koszalinie wniósł o odrzucenie tej skargi, ewentualnie o jej oddalenie.

W ocenie Prezesa Sądu Rejonowego w Koszalinie skarga została wniesiona po terminie określonym w art. 53 § 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, a zatem na podstawie art. 58 § 1 pkt 2 tej ustawy powinna podlegać odrzuceniu. Odpowiedź na wniosek o udostępnienie informacji publicznej skarżący otrzymał w dniu 13 września 2019 r., a zatem trzydziestodniowy termin do wniesienia

skargi upływał z dniem 14 października 2019 r. Skarga została zaś wniesiona w dniu 12 listopada 2019 r.

Zdaniem Prezesa Sądu skarga „Sieci Obywatelskiej - Watchdog Polska” w Warszawie na beczynność nie jest zasadna. Wniosek o udzielenie informacji publicznej wpłynął bowiem do Sądu w dniu 2 września 2019 r., a odpowiedź wystosowana została już 6 września 2019 r. (i doręczona 13 września 2019 roku). Nie można zatem mówić o beczynności ani nawet opieszałości organu. Kwestia, czy jego postępowanie było de facto prawidłowe jest kwestią, z którą można dyskutować, lecz nawet podjęcie nieprawidłowych czynności nie może być uznawane za równoznaczne z beczynnością organu. Zaznaczyć należy, iż autorzy skargi, aż do momentu wystosowania skargi, w żaden sposób nie zareagowali na pismo z 6 września 2019 r., stanowiące odpowiedź na ich wniosek. Mogli zaś albo zakwestionować słuszność wyrażonego w nim stanowiska, albo złożyć wniosek we wskazanej w nim formie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie z w a ż y ł, co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 2167), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym - w świetle art. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm. - dalej: „P.p.s.a.”) - kontrola ta odbywa się na zasadach określonych w przepisach tej ustawy.

Przedmiotem niniejszej sprawy jest zarzut strony, która złożyła wniosek o udzielenie jej informacji publicznej w trybie ustawy o informacji publicznej, beczynności organu wezwanego do udzielenia informacji.

Sądowa kontrola sprawy potwierdziła zasadność powyższego zarzutu.

Okoliczności sprawy wskazują na naruszenie przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. z 2019 r. poz. 1429 - dalej w skrócie zwana „ustawą”).

Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy, każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną, w rozumieniu cyt. ustawy i podlega udostępnieniu.

Przepis art. 6 u.d.i.p. wymienia zaś kategorie informacji publicznej, które na mocy prawa podlegają udostępnieniu. Wyliczenie to ma jedynie charakter przykładowy, co oznacza, że – co do zasady – wszystko, co wiąże się bezpośrednio z funkcjonowaniem i trybem działania podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 u.d.i.p., stanowi informację publiczną.

Poza sporem jest, że Prezes Sądu Rejonowego, jako podmiot reprezentujący sąd na zewnątrz, jest organem administrującym i w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy jest organem władzy publicznej zobowiązanym do udzielenia informacji publicznej, jeśli tylko ją posiada.

Trafnie też wskazał skarżący, iż informacja, o którą wnosi we wniosku z dnia 2 września 2019 r. stanowi informację publiczną objętą zakresem art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. b i d i art. 6 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy, udostępnianie informacji publicznej na wniosek następuje bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku, z zastrzeżeniem ust. 2 i art. 15 ust. 2.

Jeżeli informacja publiczna nie może być udostępniona w terminie określonym w ust. 1, podmiot obowiązany do jej udostępnienia powiadamia w tym terminie o powodach opóźnienia oraz o terminie, w jakim udostępni informację, nie dłuższym jednak niż 2 miesiące od dnia złożenia wniosku (art. 13 ust. 2).

W podanym terminie organ winien udostępnić informację publiczną, gdy jest jej dysponentem oraz nie zachodzą okoliczności wyłączające możliwość jej udzielenia. Wówczas winien dokonać tego w formie czynności materialno-technicznej. W przedmiotowym trybie udostępniana jest informacja publiczna, która nie została udostępniona w BIP lub centralnym repozytorium (art. 10 ust. 1), co oznacza, że adresat wniosku jest zwolniony z obowiązku udostępnienia informacji, jeżeli została ona ujawniona w BIP. Jednakże w takim przypadku organ winien zawiadomić wnioskodawcę o braku stosowania trybu wnioskowego w związku z ujawnieniem żądanej informacji w BIP wraz z podaniem konkretnych adresów stron internetowych BIP, pod którym żądana informacja się znajduje (por. wyrok WSA w Gliwicach z dnia 30 listopada 2017 r. IV SAB/GI 263/17 Legalis).

Nadto, organ winien pamiętać, że odesłanie strony do BIP zwalnia go z obowiązku tylko wówczas gdy informacje tam zawarte odnoszą się bezpośrednio i konkretnie do meritum żądania udostępnienia informacji publicznych.

Żadna z wymienionych powyżej czynności organu nie została w sprawie podjęta, a zatem wniosek nie został rozpoznany, w rozumieniu przepisów ustawy, do dnia wyrokowania.

Tak więc wniosek Stowarzyszenia powinien zostać załatwiony, co do zasady w terminie 14 dni, w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Stan bezczynności – w przedmiocie rozpoznania wniosku o udostępnienie informacji publicznej – oznacza sytuację, w której mimo upływu ustawowych terminów

podmiot zobowiązany nie udostępnia żądanej informacji, nie wydaje decyzji, gdy zachodzą podstawy do odmowy udostępnienia informacji publicznej z uwagi na ograniczenia z art. 5 wynikające z zasad określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych oraz o ochronie innych tajemnic ustawowo chronionych lub ze względu na prywatność osoby fizycznej czy tajemnicę przedsiębiorcy (art. 16 ust. 1) albo do umorzenia postępowania w przypadku określonym w art. 14 ust. 2 ustawy, bądź nie informuje wnioskodawcy o tym, że nie posiada żądanej informacji lub objęta wnioskiem informacja nie stanowi informacji publicznej i nie podlega udostępnieniu w trybie przepisów powołanej ustawy.

Błędne jest wyrażone w odpowiedzi na skargę stanowisko organu, iż udzielił odpowiedzi na wniosek Stowarzyszenia kierując do strony pismo z dnia 6 września 2019 r. zobowiązujące wnioskodawcę do zachowania właściwej, zdaniem Prezesa Sądu, formy wniosku o udostępnienie informacji publicznej.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że w orzecznictwie sądów administracyjnych i aktualnie także w praktyce organów (podmiotów publicznych) jednolicie przyjmuje się (i stosuje), że zapytanie skierowane pocztą elektroniczną stanowi formalny wniosek o udostępnienie informacji publicznej i to nawet wtedy, gdy do jego autoryzacji nie zostanie użyty podpis elektroniczny (por. wyrok NSA z dnia 16 marca 2009 r., sygn. akt I OSK 1277/08). Wniosek składany w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej nie musi odpowiadać żadnym szczególnym wymogom formalnym. Nie stanowi on podania w rozumieniu art. 63 k.p.a., gdyż na tym etapie postępowania nie stosuje się przepisów k.p.a. Minimalne wymogi odnośnie takiego wniosku muszą obejmować jasne sformułowanie, z którego wynika, co jest przedmiotem żądania udostępnienia informacji publicznej, niezbędne jest bowiem wykazanie, że żądana informacja ma charakter informacji publicznej. Informacja publiczna, która może być niezwłocznie udostępniona, jest udostępniana w formie ustnej lub pisemnej bez pisemnego wniosku, co uzasadnia przyjęcie, iż postępowanie w sprawie udzielenia informacji publicznej jest odformalizowane i uproszczone (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 marca 2009r., I OSK 1277/08; z dnia 30 listopada 2012 r., I OSK 1991/12; wyrok WSA w Poznaniu z dnia 5 września 2013 r., II SAB/Po 76/13).

W orzecznictwie ugruntowany jest również pogląd co do tego, że do obowiązków organu administracji publicznej należy taka konfiguracja poczty elektronicznej, w tym filtrów antyspamowych, oraz takie zorganizowanie obsługi technicznej poczty elektronicznej organu, aby zapewnić bezproblemowy i niezwłoczny odbiór przesyłanych na wskazany przez adres podań, wobec prawnej dopuszczalności ich wnoszenia także

drogą elektroniczną (por. np. postanowienia NSA z dnia 10 września 2015 r., sygn. akt I OSK 1968/15 i z dnia 3 listopada 2015 r., sygn. akt I OSK 1940/15). Wydruk z poczty elektronicznej nadawcy stanowi dostateczny dowód, że wiadomość zawierająca wniosek została wysłana (zob. też wyrok NSA z dnia 16 września 2016 r., sygn. akt I OSK 1924/16).

Nadto, jak wynika z art. 14 ust. 1 ustawy – udostępnienie informacji publicznej na wniosek następuje w sposób i w formie zgodnych z wnioskiem, chyba że środki techniczne, którymi dysponuje podmiot obowiązany do udostępnienia, nie umożliwiają udostępnienia informacji w sposób i w formie określonych we wniosku. Oznacza to, że w gestii podmiotu zainteresowanego pozostaje decyzja w jakiej postaci będzie chciał realizować posiadane prawo do domagania się dostępu do informacji publicznej. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, iż organ nie może odmówić udostępnienia informacji publicznej w sposób wskazany we wniosku, jeżeli dysponuje środkami technicznymi umożliwiającymi udostępnienie informacji w żądanej formie i w żądany sposób. W takiej sytuacji dysponent informacji publicznej jest związany sposobem udostępnienia wskazanym we wniosku i nie może go bez zgody wnioskodawcy modyfikować.

Z powyższego wynika, że skarżące Stowarzyszenie miało prawo złożyć wniosek o udostępnienie informacji publicznej w formie elektronicznej, bez opatrzenia go autoryzowanym podpisem, i z takiej drogi skorzystało przesyłając na adres poczty elektronicznej Sądu Rejonowego w Koszalinie przedmiotowy wniosek z żądaniem odpowiedzi - również w trybie poczty elektronicznej (zwykłym mailem).

Natomiast skierowane przez organ do wnioskodawcy zobowiązanie organu z dnia 6 września 2019 r. było bezpodstawne i w żaden sposób nie może być uznane za właściwą, w świetle wskazanych przepisów prawa, reakcję na wniosek Stowarzyszenia, i nie stanowi o „przerwaniu” stanu bezczynności, - zdaje się - jak sądził organ w odpowiedzi na skargę.

Nie znajduje również oparcia prawnego wniosek Prezesa Sądu Rejonowego o odrzucenie skargi jako wniesionej z przekroczeniem ustawowego terminu.

Zgodnie bowiem z treścią art. 16 ust. 1 i 2 ustawy, przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego (k.p.a.) stosuje się jedynie do decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej oraz umorzenia postępowania o udostępnienie informacji publicznej. W związku z tym przepisy k.p.a. nie mają zastosowania w zakresie pozostałych czynności podejmowanych przez organ na podstawie ustawy.

W konsekwencji skarga na beczynność w zakresie udzielenia informacji publicznej jest dopuszczalna bez wniesienia ponaglenia do właściwego organu, a ponadto nie są wiążące żadne terminy do jej skutecznego złożenia do sądu administracyjnego, o których mowa w art. 53 P.p.s.a.

Organ błędnie więc powołał się na upływ trzydziestodniowego terminu do wniesienia niniejszej skargi do sądu, liczony od daty doręczenia odpowiedzi z dnia 6 września 2019 r., która to odpowiedź, jak już wskazano, bezpodstawnie traktowana jest przez organ jako rozstrzygnięcie sprawy.

Sąd zauważa przy tym, że w świetle przedstawionych regulacji, niedopuszczalnym było oczekiwanie od wnioskodawcy podjęcia innych, poza skargą na beczynność, nieprzewidzianych ustawą czynności w celu podważenia słuszności wezwania do uzupełnienia wniosku, lub żądanie złożenia wniosku w formie wskazanej przez organ.

Wbrew stanowisku organu, stanu beczynności nie konwalidują jakiegokolwiek czynności organu, podejmowane (nawet wadliwe) w odniesieniu do wniosku o udostępnienie informacji publicznej. Dla stwierdzenia beczynności nie ma znaczenia okoliczność, z jakich powodów określony akt nie został podjęty lub czynność nie została dokonana, a w szczególności, czy beczynność spowodowana została zawinoną lub niezawinoną opieszałością w ich podjęciu, czy też wiąże się z przeświadczeniem, że nie istnieje obowiązek wydania stosowanego aktu lub podjęcia określonej czynności.

Wskazane okoliczności mogą mieć natomiast znaczenie przy ocenie czy beczynność miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa (vide: art. 149 § 1a P.p.s.a.).

Przepis art. 149 § 1 P.p.s.a. stanowi, iż sąd, uwzględniając skargę na beczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 1 - 4: (1) zobowiązuje organ do wydania w określonym terminie aktu, interpretacji albo do dokonania czynności, (2) zobowiązuje organ do stwierdzenia albo uznania uprawnienia lub obowiązku wynikających z przepisów prawa, (3) stwierdza, że organ dopuścił się beczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania. Jednocześnie, sąd stwierdza, czy beczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organ miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa (vide: art. 149 § 1a P.p.s.a.). Z kolei, jak stanowi art. 149 § 2 P.p.s.a., w przypadku, o którym mowa w § 1, sąd może ponadto orzec z urzędu albo na wniosek strony o wymierzeniu organowi grzywny w wysokości określonej w art. 154 § 6 lub przyznać od organu na rzecz skarżącego sumę pieniężną do wysokości połowy kwoty określonej w art. 154 § 6.

W orzecznictwie sądów administracyjnych podkreśla się, że rażącym naruszeniem prawa – w rozumieniu art. 149 § 1a P.p.s.a. – jest stan, w którym bez żadnych wątpliwości w okolicznościach danej sprawy można stwierdzić, że w sposób oczywisty naruszono prawo. W przypadku przekroczenia przez organ ustawowego terminu załatwienia sprawy, o tym czy beczynność organu miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa nie decyduje sam tylko przedmiot sprawy, ale wszystkie okoliczności z tym związane, w tym także czas trwania beczynności. Wobec tego uznać należy, że beczynność o charakterze rażącego naruszenia prawa ma miejsce w sytuacji, gdy w sposób znaczący i jednoznaczny doszło do przekroczenia terminów określonych przepisami prawa na dokonanie danej czynności, a jednocześnie nie zachodzą okoliczności wyłączające winę organu za beczynność. Kwalifikacja naruszenia prawa jako „naruszenie rażące” musi posiadać pewne dodatkowe cechy w stosunku do stanu określanego jako „zwykłe” naruszenie. Rażące naruszenie prawa oznacza wadliwość o szczególnie dużym ciężarze gatunkowym, a zachodzi w razie znacznego przekroczenia ustawowych terminów do załatwienia wniosku, przy jednoczesnym braku woli organu do załatwienia sprawy, jak też w razie ewidentnego niestosowania przepisów prawa i jest pozbawione jakiegokolwiek racjonalnego uzasadnienia.

Mając na względzie powyższe oraz okoliczności tej sprawy Sąd uznał, że beczynność Prezesa Sądu Rejonowego w Koszalinie w załatwieniu wniosku Stowarzyszenia miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa.

W ocenie Sądu, brak jest bowiem racjonalnego wytłumaczenia dla zachowania organu wobec wniosku strony, w szczególności trudno doszukać się uzasadnienia dla podjętych w sprawie czynności, nieadekwatnych do obowiązujących regulacji, a nawet z nimi sprzecznych. Stanowisko organu zaprezentowane w odpowiedzi na skargę, świadczyć może jedynie o zignorowaniu przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz wynikających z niej uprawnień i obowiązków podmiotu zobowiązanego do udzielenia informacji publicznej.

Nie można także pominąć faktu, że organem zobowiązanym do załatwienia wniosku jest organ władzy sądowniczej, a więc organ od którego należy wymagać należytej znajomości prawa, także tych dziedzin prawa, które są przez niego rzadko stosowane w praktyce, a także szczególnej, przykładowej staranności w załatwianiu spraw obywateli, z uwzględnieniem zasady praworządności i z poszanowaniem praw człowieka.

W tym konkretnym przypadku trudno zaliczyć do okoliczności usprawiedliwiających beczynność błędne zrozumienie obowiązujących przepisów, czy

skomplikowany stopień sprawy, lub też brak praktyki w tego rodzaju problematyce prawnej.

Ponadto istotne znaczenie dla stwierdzenia rażącego charakteru naruszenia prawa miało ustalenie, że wniosek pozostaje niezadowolony zadowolony od 150 dni, licząc od momentu jego złożenia do chwili wyrokowania, co stanowi wielokrotność uchybienia ustawowemu terminowi przewidzianemu dla udostępnienia informacji publicznej (art. 13).

Sąd rozważał także wymierzenie organowi grzywny na zasadzie art. 149 § 2 P.p.s.a., jednakże biorąc pod uwagę brak wniosku strony w tym zakresie oraz brak wiedzy o powtarzalności tego rodzaju sytuacji postanowił odstąpić od prewencji w tym zakresie. O charakterze prewencyjnym dolegliwości finansowej grzywny można mówić wówczas, gdyby organ w sposób uporczywy i niejednokrotnie dopuścił się przewlekłości bądź bezczynności.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie 149 § 1 pkt 1 i 3 oraz § 1a P.p.s.a. orzekł jak w punktach I i II wyroku. W przedmiocie kosztów postępowania orzeczono zaś na podstawie art. 200 P.p.s.a.

Rozpatrzenie sprawy na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym nastąpiło na podstawie art. 119 pkt 4 w związku z art. 120 powołanej ustawy.

Na oryginale własnoręcznie podpisano
za zgodności z oryginałem
ST. SEKRETAZ SĄDOWY
Anita Jatoszyńska